

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie i przeinaczył fakty uznając, że jej rzekomo niestosowne zachowanie było jedynym powodem, dla którego administracja przyznała jej ocenę „dostateczną” z tytułu „poczucia obowiązku”, podczas gdy rubryka ta jest zdefiniowana w przewodniku przeprowadzania ocen jako „zaangażowanie zainteresowanego w pracę, jego gotowość do wypełniania zadań aktywnie i konstruktywnie”.

Ponadto wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie zbadał prawidłowo zmniejszenia zakresu jej zadań. Choroba lub praca w niepełnym wymiarze czasu pracy nie mogą bowiem uzasadniać odebrania części zadań urzędnikowi, co więcej – bez jego zgody.

Poza tym wnosząca odwołanie kwestionuje dokonane przez Sąd oceny dotyczące zmiany biura i stanowiska oraz jej zachowania w roku 2014, a także wskazuje, że stanowią one przeinaczenie danych zawartych w aktach sprawy.

Wreszcie, w przekonaniu wnoszącej odwołanie w zaskarżonym wyroku Sąd nie skrytykował braku staranności, w szczególności w odniesieniu do urzędnika, którego zdrowie psychiczne jest nadwyżężone, ani nie zastosował art. 59 ust. 1 akapit trzeci regulaminu pracowniczego urzędników.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 20 września 2019 r. w sprawie T-47/18, UZ/Parlament, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez Parlament

(Sprawa C-894/19 P)

(2020/C 77/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: V. Montebello-Demogeot, I. Lázaro Betancor, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: UZ

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- w konsekwencji, oddalenie skargi w pierwszej instancji;
- postanowienie, że każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania odwoławczego;
- obciążenie UZ kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie odwołania, dotyczącym naruszenia prawa, przeinaczenia stanu faktycznego oraz braku uzasadnienia, Parlament twierdzi, że Sąd nieprawidłowo przyjął, że prowadzone dochodzenia cechowały się brakiem obiektywnej bezstronności. Okoliczność, że jeden z prowadzących dochodzenie miał wcześniej ograniczoną znajomość faktów nie mogła powodować uzasadnionej wątpliwości co do jego bezstronności, ponieważ wątpliwość tę mógł zneutralizować udział w tym samym dochodzeniu większej liczby je prowadzących. Sąd rozpatrujący sprawę co do istoty nawet nie wziął tej okoliczności pod uwagę. Wreszcie Sąd nie zbadał ani nie uzasadnił, w jaki sposób domniemany brak obiektywnej bezstronności mógł w tym kontekście prowadzić do odmiennego rezultatu, zgodnie z wymaganiami orzecznictwa.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa, przeinaczenia stanu faktycznego oraz braku uzasadnienia we wniosku stwierdzającym naruszenie zasady równości broni podczas prac komisji dyscyplinarnej. Parlament podnosi, że sąd rozpatrujący sprawę co do istoty pominął elementy stanu faktycznego, błędnie orzekając, że organ powołujący był reprezentowany przez dwie osoby, podczas gdy skarżąca korzystała z równoważnych praw, gdyż towarzyszył jej adwokat. Parlament uważa, że Sąd niesłusznie oddalił się od własnego orzecznictwa dotyczącego stosowania zasady równości broni w sprawach administracyjnych i zaniechał zbadania, czy w braku tej domniemanej nieprawidłowości procedura mogłaby doprowadzić do odmiennego rezultatu.

W zarzucie trzecim, dotyczącym naruszenia prawa, przeinaczenia stanu faktycznego oraz braku uzasadnienia we wniosku przyjmującym naruszenie prawa skarżącej do bycia wysłuchaną, Parlament podnosi, że skarżąca została należycie wysłuchana, po pierwsze ustnie, na podstawie upoważnienia organu powołującego, a po drugie, poprzez przekazania swoich uwag na piśmie po przesłuchaniu. Ponieważ upoważnienie jest przewidziane w wewnętrznym uregulowaniu i stosuje się je tylko wtedy, gdy wydający upoważnienie organ powołujący nie jest w stanie działać osobiście z powodów służbowych, Sąd naruszył prawo, uznając, że nie przestrzegano art. 22 załącznika IX do regulaminu pracowniczego. Ponadto Parlament zarzuca błędne zakwalifikowanie obniżenia zaszczerowania z grupy AD 13 do AD 12 jako surową karę, powodującą utratę stanowiska kierowniczego. Wreszcie Parlament podnosi, że sąd rozpoznający sprawę co do istoty nie zbadał, czy w sytuacji gdyby skarżąca została przesłuchana bezpośrednio przez organ powołujący, byłaby w stanie przedstawić elementy inne niż te zawarte w aktach oraz w jakim zakresie decyzja organu powołującego rzeczywiście mogłaby się różnić.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Qorti Ċivili Prim'Awla — Ġurisdizzjoni Kostituzzjonali (Malta) w dniu 5 grudnia 2019 r. – Repubblika/Il-Prim Ministru.

(Sprawa C-896/19)

(2020/C 77/38)

Język postępowania: maltański

Sąd odsyłający

Qorti Ċivili Prim'Awla — Ġurisdizzjoni Kostituzzjonali

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Repubblika

Strona przeciwna: Il-Prim Ministru

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozpatrywane oddzielnie lub łącznie, należy rozumieć w ten sposób, że mają one zastosowanie w odniesieniu do ważności pod względem prawnym art. 96, 96A i 100 Konstytucji Malty?
 - 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uprawnienia premiera w procesie powoływania członków wymiaru sprawiedliwości na Malcie należy uznać za zgodne z art. 19 ust. 1 TUE i art. 47 karty praw podstawowych, zważywszy również na art. 96A Konstytucji, który wszedł w życie w 2016 r.?
 - 3) Jeżeli uprawnienia premiera są niezgodne z tymi postanowieniami, czy fakt ten należy uwzględnić w odniesieniu do przyszłych nominacji, czy też powinien on mieć również wpływ na wcześniejsze nominacje?
-